ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΛΥΝΤΙΑ

[Τοῦ G. H ROSNY]

Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴ μικρούλα Λύντια ποὺ ἐρχότανε γεμάτη μυστήριο, ἀργὰ ἀργά, κάθε ἀπόγευμα στὸ σαλόνι τῆς κυρίας Γραμβάλλ ; Ἦταν λιγάκι περισσότερο ἀπὸ δέκα τριῶν ἐτῶν ἀλλὰ ἡ φοβισμένη χάρις τῆς ἡλικίας της ἔλαμπε ἐπάνω στὸ γοητευτικό της στόμα καὶ στὰ λαμπρά της μάτια. Καθότανε σιωπηλὴ κ' εὐχαριστημένη, ἀλλὰ ὄχι χωρὶς κάποια δόσι μελαγχολίας. Συχνὰ εἴμουν πλάϊ της κι' ἐγὼ καὶ συλλογιζόμουν βλέποντάς την ἀπὸ πίσω τὸ μέλλον τῶν μεγάλων μαλλιῶν της τὰ ὁποῖα κατέβαιναν στοὺς ὤμους της σὰ μαγικὰ βότανα. Ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐπισκέπτας προτιμοῦσε τὸ φίλο μας Ἀνδρέα Λάντ, ἴσως γιατὶ εἶχε μαντέψει πόσο ἡ ψυχή του ἦταν σοβαρή, ἀθῶα κι' εὐσπλαχνική. Τὸν ἐπλησίαζε χωρὶς δειλία, καὶ συχνὰ μιλοῦσαν μαζὺ γιὰ διάφορα πράγματα, ἐνῶ στὰ χείλη της ἄνθιζε ἕνα ἀμυδρὸ μειδίαμα ἐκστάσεως, ἐνῶ τὰ μάτια της εἶχαν τὴν ἤπια ὑποταγὴ ἑνὸς ζώου.

Ξαφνικὰ ὁ Ἀνδρέας ἀρραβωνιάστηκε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, σὲ κανένα.

Ἡ μνησιὰ του εἶταν μιὰ νέα ἐπαχριώτισσα τὴν ὁποία ἐνόμιζε πὼς εἶχε ἀγαπήσει. Τὴν γνώρισε στὸ Ἀμπεβίλλ ποὺ ἔμενε καὶ τοῦ φάνηκε ἥσυχη, καλή, ὄχι καὶ πολὺ θερμή, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ἄξια νὰ γίνῃ σύζυγος ἑνὸς ἐντίμου ἀνδρός. Ὡστόσο ὁ Ἀνδρέας ἔπληττε τρομερὰ ἂν καὶ προσπαθοῦσε τὴν πλῆξι του νὰ τὴν ἀποδώσῃ στὴν ἐπαρχιακὴ ζωή.

Μιὰ μέρα οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ φίλους τῆς κόρης ἔκαμαν μιὰ ἐκδομὴ σ' ἕνα παληὸ πύργο. Ἐπρογευμάτισαν στὴν αὐλή του, ἀλλὰ τὸ γεῦμα ἐτελείωσε μὲ εὐθυμίαν ἀνυπόφορη, σχεδὸν βάναυση.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν μποροῦσε νὰ ὑπομένῃ περισσότερο. Μπόρεσε καὶ τόσκασε κρυφὰ καὶ ξαπλώθηκε πιὸ μακρυὰ κάτω ἀπὸ πλατάνια, κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ ποῦ μονολογοῦσε χαρούμενα.

Μὲ τὰ μάτια κλειστὰ συλλογιζότανε τὸ Παρίσι καὶ τόσους ἀνθρώπους λεπτοὺς ποὺ εἶχε γνωρίσει μέσα σ'αὐτό. Ἐξαφνα ἄκουσε βήματα. Ἔστριψε τὸ κεφάλι του καὶ ταράχτηκε ὅλος. Μιὰ δειλὴ φωνὴ ψιθύριζε κάτι. Ἦταν ἡ παράξενη μικρὴ Λύντια.

— Ἐσὺ εἶσαι ;

— Ἐγώ.

Παρετήρησε ὅτι ἦταν πολὺ χλωμή. Τὰ μάτια ἦταν ταραγμένα καὶ τὴν ἔκαναν ἀκόμη πιὸ ὡραία. Μέσα στὸ σκοτάδι τους περνοῦσε ἡ ἔκφρασις τοῦ φόβου, τῆς ντροπῆς, καὶ τῆς ἐλπίδας. Ὁ Ἀνδρέας δὲν μπόρεσε νὰ ἰδῇ αὐτὴ τὴ σύγχυσι τῆς μικρούλας ἀσυγκίνητος. Ἀνακάλυψε ἀστραπιαίως ὅτι ὑπῆρχε μέσα του κάτι τι, κάτι ποῦ μποροῦσε ποτὲ νὰ μὴ βλαστήσῃ, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ξαφνικὰ ἐθέριεψε μὲ ἄπειρη δύναμι. Φοβήθηκε. Προσπάθησε νὰ πάρῃ τὴν πειὸ φυσικὴ στάσι, καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ρωτᾶ γιὰ διάφορα ἀσήμαντα πράγματα.

"Ἐπεισα τὴ μητέρα μου κ' ἤλθαμ' ἐδῶ.

Ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε. Τὸν ἐκύτταζε μέσα στὰ μάτια. Ὁ Ἀνδρέας δὲν τολμοῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν λάμψη τοῦ βλέμματος ἐκείνου καὶ συχνὰ ἐγύριζε τὸ κεφάλι. Ἔξαφνα τὸ κοριτσάκι ὤρμησε, τὸν ἔσφιξε ἀπελπισμένα καὶ ἐφώναξε :

— Ἂν πάρετε ἄλλη γυναίκα ἀπὸ μένα θὰ σκοτωθῶ.

Καὶ ἐπανέλαβε τὴν τελευταία λέξι μὲ σβυσμένη φωνή, ἡ ὁποία ὅμως γι' αὐτὸ ἔκανε περισσότερη ἐντύπωσι.

— Θὰ σκοτωθῶ, θὰ σκοτωθῶ !

Ὁ Ἀνδρέας προσπάθησε νὰ τὴν κοιτάξῃ αὐστηρὰ κ' ἐψιθύρισε :

— Καταλάβαίνεις τὶ λές, καλή μου Λύντια ;

Τὰ χείλη τῆς κόρης ἄρχισαν νὰ τρέμουν, τὰ μάτια της ἐσκοτείνιασαν κι' ἐγέμισαν ἄγρια ἀπελπισία, καὶ ἀγάπη δυνατὴ σὰν τὸν θάνατο.

— Νομίζετε ὅτι κατὰ τύχη βρίσκομαι ἐδῶ πέρα; Τὰ εἶχα ὅλα καταλάβει, κι' ἔπεισα τὴ μητέρα νὰ ἔλθουμε ἐδῶ.

Σᾶς ἀκολούθησα, ἐπῆγα καὶ εἶδα τὴ μνησιά σας, σᾶς εἶδα ποὺ ἀπομακρυνθήκατε...

Καὶ χαμηλώνοντας τὰ μεγάλα της μάτια μὲ τὶς μενεξεδένιες βλεφαρίδες, ψιθύρισε :

— Ἐκείνη σὲ λίγο θὰ σβήσῃ γιὶ σένα !

Ὁ Ἀνδρέας τὴν κοίταζε ἄφωνος. Αἰσθάνθηκε τὴν δύναμι τῆς θελήσεως τοῦ κοριτσιοῦ νὰ μπαίνῃ μέσα στήν ψυχή του σὰν ἀπριλιάτικος ἥλιος. Εἶπε σιγά, ἐμβρόντητος, ὡχρὸς σᾶν νὰ εἶχε λουσθῆ ἀπὸ θεία χάρι:

— Καὶ σὺ δὲ θὰ σβήσης ;

— Ἐγὼ δὲ θὰ σβήσω ποτὲ γιατὶ ξέρω ν' ἀγαπῶ, ἀπάντησε κοιτῶντάς τον μέσα στὰ μάτια.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν μπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν παθητικὴ γοητεία τῆς ματιᾶς της καὶ τὴν ἀγκάλιασε ἔξαφνα, ψελλίζοντας.

— Ἀγαπημένη Λύντια. Ποτὲ δὲν θὰ πάρω τὴν ἄλλη . . .

Μετάφρ. **Λ. Β. Παλμύρας**

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

Πρὸς τὴν Ἀμαλίαν Χάϊνε

Καρδοῦλα μου ἀγαπημένη,

— Βρίσκομαι στὴ πιὸ μεγάλη στενοχώρια καὶ θλίψι, ποὺ μπορεῖς νὰ φαντασθῇς... Τὸ δεξί μου βλέφαρο μιμήθηκε τ' ἀριστερὸ καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ· μόλις μπορῶ καὶ γράφω. Ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ μὲ τόση δύναμι καὶ σὲ σκέπτομαι τόσο, φύλλο τῆς καρδιᾶς μου, ψυχή μου ! Τὸ διήγημά σου δὲν μ' ἐστενοχώρησε καθόλου, ὑπόσχεται μάλιστα πολλὰ γιὰ τὸ μέλλον σου... Δὲν εἶσαι τόσον τρελλὴ ὅσο φαίνεσαι, ἀλλ' ἀφελὴς εἶσαι πολύ, γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ χαίρομαι.

— Θὰ σὲ ξαναδῶ αὔριο ; Ἀκόμα δὲν τὸ ξεύρω, ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι ἡ κατάστασί μου. Θὰ σ' εἰδοποιήσω πότε πρέπει νἄλθῃς.

— Νοιώθω κάτι νὰ πλημμυρίζει τὴν καρδιά μου κ' ἔχω μιὰ διάθεσι νὰ κλάψω πολύ, ἴσως μὲ τὰ δάκρυα ποὺ θὰ χύσω θὰ ἐλαφρωθῇ λιγάκι ἡ πονεμένη μου καρδιὰ ποὺ τώρα ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ ποιὸ δυνατά... θὰ προτιμοῦσα νἄμουνα πεθαμένος, ἢ ἕνας τόσο γερὸς ἄνθρωπος ποὺ ποτὲ του νὰ μὴ χρειασθῇ φάρμακα.

Ὁ δυστυχισμένος σου,

Ἐρρίκος Χάϊνε

Ψυχή μου !

— Εἶμαι πολὺ ἄσχημα, 24 ὧρες ἔβηχα φοβερὰ, τὸ κεφάλι μου εἶνε σὰν ἕνας τροχὸς ποὺ γυρίζει μὲ μεγάλη ὁρμή ! Ἔτσι θᾶμαι κι' αὔριο ; Γι' αὐτὸ παρακαλῶ τὴν ἀκριβή μου, ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐπίσκεψι γιὰ τὴ Παρασκευή. Ὁ Σερίνσκυ (γραμματέας μου) μοῦ γράφει πὼς εἶνε ἀδιάθετος καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσῃ νἄλθῃ ὁλόκληρη τὴ βδομάδα. Τὶ ἄτιμα πλάγια μέσα ποὺ μεταχειρίζεται αὐτὸς ὁ ἄθλιος ! — Εἰμ' ὅλος χαρὰ ποὺ θὰ σὲ ξαναδῶ τὴν Παρασκευή. — Ὡς τότε, φιλῶ γλυκὰ τὰ μικρὰ τῆς μυγίτσας ποδαράκια.

Ὁ ἀνόητός σου

Ἐρρίκος Χάϊνε

Ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο»

τῆς Ἀμαλίας Χάϊνε.

— «Περισσότερα ἀπὸ 26 χρόνια περάσανε ἀπ' τὸ θάνατό του. Πάντα ὅμως πέφτουν τὰ βλέμματά μου μ' ἄπειρη συγκίνησι, στὸ κουτὶ μὲ τὸ τριανταφυλλένιο, μεταξωτὸ σκέπασμα, τὸ ὁποῖο μοῦχε στείλει, γεμᾶτο γλυκὰ καὶ μαζὶ μ' ἕνα φιλοφρονητικώτατο γράμμα. τὴν 1 Ἰανουαρίου 1856, ἀκριβῶς ἓξ ἑβδομάδες πρὶν ἀπ' τὸ θάνατό του.

— Μοῦγραφε τότε :

Ἀγαπητό μου παιδί !

Σοῦ στέλνω τὶς πιὸ ἐγκάρδιές μου εὐχὲς γιὰ τὸ Νέο Ἔτος κ' ἕνα κουτάκι μὲ σοκολάτες, αὐτὲς τοῦλάχιστο ἔχουν καλὴ γεῦσι.

Ξεύρω καλὰ πὼς δὲν θὰ χαρῇς πολύ, γιατὶ κάμνω ἀπὸ ὑποχρέωσι ἕνα καθῆκον ἀπέναντί σου, περισσότερο ὅμως τὸ κάμνω ἀκολουθῶντας τὸ ἔθιμο ποὺ κρατεῖ κάθε πρώτη μέρα καινούργιου χρόνου, γιατὶ σὲ σένα εἶνε γνωστὴ ἡ ἀγάπη μου κι' ἔτσι ξεύρω πὼς εἶνε περιττὴ κάθε ἀπόδειξι αὐτῆς. Εἶσαι ἡ γλυκειά μου μυγίτσα καὶ δὲν νοιώθω τόσο τοὺς πόνους μου ὅταν σκέπτομαι τὴ χάρι σου καὶ τὰ τόσα σου προτερήματα. Δυστυχῶς τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κάμνω γιὰ σένα, εἶνε τὰ πτωχά μου λόγια ποὺ τακτικὰ σοῦ γράφω. Καλλίτερες εὐχὲς γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ, λόγια! - λόγια!.

— Αὔριο, ἴσως μπορέσω νὰ δῶ τὴ Μυγίτσα μου !

— Πάντως ὅμως θὰ ἐπισκεφθῇ μεθαύριο (Πέμπτη) τὸν ἀγαπημένο της πρώην ἀθεϊστὴ καὶ νῦν λάτρην της. **Ἐρρίκον Χάϊνε**

Μετάφρ. **Ν. Γ. Κράλλη**

Σημειωσις Μεταφραστοῦ. *Ὁ πρῶτος ἔρως τοῦ Ἐρρίκου Χάϊνε ἦταν μὲ τὴν Ἀμαλία Χάϊνε, τὴν τρίτη κόρη τοῦ Σολομὼν Χάϊνε. Τὲς πολυθόρυβες ἐκεῖνες ἐμπορικὲς μέρες τοῦ Ἀμβούργου, καθότανε στὸ γραφεῖο του καὶ ἡ καρέκλα του φαινότανε σὰν ἕνα σατανικὸ μηχάνημα ποὺ στριφογύριζε καὶ τοῦ βασάνιζε τὸ νεαρό του πνεῦμα. Μὲ τὴ πρώτη αὐτὴ ἀγάπη, γεννήθηκε μέσα του ἕνα μεγάλο ποιητικὸ ταλέντο. Καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη του αὐτὴ ἦτανε γεμάτη στενοχώριες τόσο ποὺ τὰ ποιήματά του, τὰ περισσότερα, τάγραψε τόσο μελαγχολικί, ποὺ νόμιζε κανεὶς πὼς τὰ εἶχε γραμένα μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του.*

Τόσο θερμὰ καὶ εἰλικρινὰ ποτὲ του δὲν ξαναγάπησε ὁ Χάϊνε. Καὶ ὅμως πιὸ συγκινητικὴ ἱστορία δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀγάπης ποὺ τὸν κατέλαβε, στὰ χείλη τοῦ τάφου. Σὰν μιὰ οὐράνια θεὰ ἡ Ἀμαλία παρεστάθηκε στὶς ὧρες τῶν πόνων καὶ τῆς δυστυχίας του καὶ τὸν ἔκανε μὲ τὴ χάρι της καὶ τὴν ἀγάπη της, νὰ ξεχνᾷ τοὺς πόνους του καὶ νὰ τοὺς ὑποφέρῃ καρτερικά: Τοῦ διάβαζε διάφορα βιβλία καὶ τοῦ τακτοποιοῦσε τὴν ἀλληλογραφία του. Κ' ἐπειδὴ ἡ σφραγίδα ποὺ μεταχειριζότανε ἡ ἀγαπημένη του εἶχε ἀπάνω μιὰ μυγίτσα, τὴ φώναζε πάντα «Μυγίτσα».